

GRIBĒTOS PABRAUKT AR MAŠĪNU

VITA

Ja esmu kādam vajadzīga, tas ir mans lielākais prieks. Kaut arī piedzimu slima, neskatoties uz diagnozi, strādāju un maksāju nodokļus. Jutos vajadzīga. Uzaugu bērnu namā un tur mums audzinātājas bieži pārmeta – valsts jūs baro un ģērbj. It kā tu būtu vainīgs pie tā, ka māte atstāja bērnu namā. Jau tad nolēmu, ka pati pelnīšu, nebūšu atkarīga no citiem. Strādāju rūpnīcā kaitīgā cehā un man bija liela alga, maksāju lielus nodokļus. Jutos labi, ka neesmu ne no viena atkarīga, varu strādāt un vēl kādam dot. Kad vēlāk vēl vairāk saslimu un dabūju invaliditāti, vissāpīgākais bija paziņojums, ka mani nodokļi netiks ievadīti sistēmā un pie pensijas netiks pieskaitīti. Tāds likums. Tas mani ļoti sarūgtināja. Uzreiz atcerējos bērniību, kad augu internātā, strādāju kolhozā, pelnīju naudiņu, bet to visu paņēma audzinātājas. Kad mēģināju kaut ko panākt, audzinātājas teica – tevi taču valsts baro un ģērbj, ko tu uztraucies, ka kaut kādu naudu esi nopelnījusi. Tagad, kad esmu invalīde, klausos, kā viens no deputātiem saka – priecājaties, ka vispār saņemat pensiju. Tas sāpina.

Man ir ne tikai psihiska saslimšana, bet arī nopietnas mugurkaula problēmas, tāpēc tagad nestrādāju. Pārcietu divas muguras operācijas. Nu jau kādus desmit gadus nāku uz „Gaismas staru”, padarbojos ar rokdarbiem, ar cilvēkiem satiekos. Kad uz „Gaismas staru” vēl negāju, bija pasmagi. Ja nebūtu nokļuvusi dienas centrā, katru mēnesi saasinājumu dēļ vajadzētu braukt uz slimnīcu. Dienas centrā, protams, ir patīkamāk un arī valstij tas neizmaksā tik dārgi kā tad, ja es regulāri gulētu slimnīcā.

2008.gadā bija gadījums, kad kritu un laužu kāju, mani aizveda uz Traumatoloģijas slimnīcu un tās pašas piektdienas vakarā sūtīja uz mājām. Teicu, ka man tagad nav naudiņas un lūdzu, lai patur mani slimnīcā līdz pirmdienas rītam. Teica, lai braucu mājās. Izstāstīju, ka apmeklēju „Gaismas staru” un pirmdien palūgšu, lai kāds man atbrauc pakaļ. Uzreiz viens no dakteriem teica – ko tad neteicāt, ka apmeklējat dienas centru? Mani uzreiz atstāja slimnīcā. Un pirmdien vēl izoperēja kāju. Pēc tam pie sevis padomāju, cik labi, ka tajā vakarā pieminēju „Gaismas staru”. Re, cik liela nozīme dienas centriem ir arī tādā ziņā. Ir arī juridiska aizsardzība. Ja kādus papīrus vajag kārtot, dienas centra darbinieces palīdz ar padomu. Arī tikt skaidrībā ar dzīvokļa rēķiniem, ja gadās kāda ķibe. Daudzi jau redz, ka esi slims, un tad mēģina apmānīt. Dienas centrā man ir daudz lielāka drošība.

Mani pat miesīgais brālis gribēja piemānīt, atstāt bez dzīvokļa. Kad nepiekritu, vairāk negribēja draudzēties. Dienas centrā darbinieki paši saka – ja kaut ko nesaprotat, atnesiet un izpētīsim, izskaidrosim, palīdzēsim. Tam ir ļoti liela nozīme.

Man tāpat kā visiem arī ir bijuši smagi brīži, kad gribas čīkstēt, bet tad atceros to brīdi, kad gulēju slimnīcā un tur bija arī tādi cilvēki, kas ir akli un nedzirdīgi. Guļoši cilvēki, kas kājas un rokas nevar pakustināt. Viņi ir desmitreiz smagākā situācijā nekā es. Man, lai kā arī būtu, ir divas rokas un divas kājas. Jāpriecājas, ka varu piecelties, aiziet un kaut ko vēl izdarīt. Sevis žēlošana uzreiz pāriet. Jāpriecājas par to mazumiņu, kas tev ir.

Zināt, kas mani iepriecina? Tas, ka kāda lieta, kas man ļoti, ļoti vajadzīga, veikalā pēkšņi ir ar atlaidi. Dzīvoju viena pati, tāpēc finansiāli ir stipri grūtāk. Daktere man arī stāstīja – nopērc sev kaut ko garšīgu, kaut vai drusciņ, lai sevi nomierinātu. Visvairāk man garšo rasols. Kad vēl negāju dienas centrā, man bija problēmas ar alkoholu. Tiklīdz bija kāda kritiska situācija, centos sevi ar to mierināt, tāpēc bija pastāvīgi slimības saasinājumi. Kopš esmu dienas centrā alkoholu izmantoju ļoti reti un maz.

Vēl man patīk filmas par to kā tiek novērstas visādas diversijas. Ziņās jau mums daudz ko neizstāsta. Kur ir garantija, ka arī mums tepat apkārt nenotiek diversijas?

Varu atklāt – man ir divi sapņi. Kad biju maza, mūsu klasīte brauca uz Krieviju un es tieši tajā laikā nonācu slimnīcā. Gribētu aizbraukt uz Krieviju, uz Sočiem paskatīties. Un otrs sapnis, ja tas izdotos, man ir doma ar mašīnu pabraukt. Tikai nevis pilsētā, bet ārpus tās. Gribētos to izbaudīt.